Chemotherapie helpt tegen kanker…..en de aarde is plat.

Door: Tijn Touber

Dit artikel verscheen in ODE nr.60

Kanker is de meest gevreesde ziekte van de moderne samenleving. Een doodvonnis voor velen, omdat effectieve therapieën schaars zijn. De Duitser Lothar Hirneise reisde door de wereld op zoek naar succesvolle behandelingsmethoden. Zijn conclusie: iedereen kan een antwoord vinden op kanker. Maar eigenwijsheid is een essentiële voorwaarde. Gesprek met een specialist die nooit medicijnen studeerde.

We zijn al een uur in gesprek als Lothar Hirneise voorover buigt alsof hij me in vertrouwen neemt en met een betekenisvolle stem zegt: 'Een tumor is een oplossing van het lichaam voor een probleem. Kanker ontstaat omdat iemand geen adrenaline meer produceert die nodig is om suiker at te breken. Een overmaat aan suiker is een gevaar voor de gezondheid en dus maakt het lichaam tumoren. Tumoren fermenteren – verbranden – suiker en ze verbruiken ook veel energie – suiker dus – door hun snelle celdeling. Daarom groeien sommige tumoren zo snel. Bovendien werkt iedere kankercel als een levercel, maar dan veel beter. De tumor helpt je dus om je gifstoffen kwijt te raken. Zonder de tumor zou je pas echt ziek zijn. Ik vertel mensen altijd: "De tumor is niet je probleem. Een tumor is een onwaarschijnlijk intelligente oplossing van het lichaam." Als je gezond wordt, verdwijnt de tumor vanzelf. Daarom moet je ook niet meteen opereren om de tumor te verwijderen. Ga eerst ontgiften. Als de tumor dan nog steeds groeit – wat vrijwel nooit het geval is – kun je nog altijd opereren.'

Kanker is geen probleem. Kanker is een oplossing.

Dat is de uitdagende én hoopgevende visie van Lothar Hirneise. Hij vermoedt dat de mens tijdens de evolutie tumoren heeft gecreëerd om te overleven: 'Teveel suiker in de cellen leidt bijvoorbeeld tot blindheid – zoals bij suikerpatiënten. Het creëren van een tumor is de oplossing. Ook een ontsteking in de darmen is potentieel gevaarlijk. Wanneer die te groot wordt, raken de darmen verstopt. Ook hier is de oplossing van het lichaam een tumor. Deze produceert enzymen die de ontsteking remmen en genezen. De tumor zelf verdwijnt vervolgens vaak ook vanzelf. De meeste kankerpatiënten zijn heel verbaasd dat ze een tumor hebben. Ze zijn jarenlang gezond geweest, hadden nooit koorts, hadden nooit een arts nodig en nu hebben ze ineens die tumor. Waar komt het vandaan? De tumor hielp hen om gezond te blijven, totdat op een dag alles in elkaar klapt.'

Lothar Hirneise is geen arts. Maar hij heeft wel een baanbrekende – én goed gefundeerde – visie op kanker. Geholpen door de gründlichkleit van zijn Duitse landsaard is argumentatie zijn kracht. Hirneise is een man van onderzoek en bewijzen. Een man ook, die op een bijzondere wijze in Duitsland een invloedrijke maar ook controversiële kankerspecialist werd. Tien jaar geleden was Hirneise een meester in Oosterse vechtsporten en Kung Fu-leraar. Bovendien had hij een goed

lopende sportwinkel. Die winkel werd in 1996 met grote winst verkocht en Hirneise beloofde zijn echtgenote Chris en zijn twee zoons dat hij – na jaren van hard werk en weinig thuis zijn – tijd aan zijn gezin zou besteden. Totdat een goede vriend kanker kreeg. Hirneise: 'Vóórdat ik de sportwinkel had, werkte ik tien jaar in ziekenhuizen. Ik ben opgeleid tot psychotherapeutisch verpleegkundige en heb daarnaast vier jaar psychotherapie gestudeerd. Het was dus niet onlogisch dat mijn vriend mijn hulp inriep, maar ik wist niet veel van kanker. Ik ging op zoek en stuitte op Lynne McTaggart, initiatiefneemster van het blad What Doctor's Don't Tell You in Engeland en auteur van het gelijknamige boek. Ik bezocht een door haar georganiseerd congres in Londen over alternatieve manieren om kanker te behandelen. Sommige sprekers hadden een wat esoterisch verhaal, maar ik was onder de indruk van de gepresenteerde onderzoeksresultaten.'
De conferentie van What Doctor's Don't Tell You in Londen bleek het begin van een intensieve zoektocht van Hirneise naar allerlei mogelijke kankertherapieën. Hij had tijd en geld – 'een unieke combinatie die niet veel mensen is gegeven' – en las alles wat hij maar in handen kon krijgen. 'Chris werd bijkans gek van me. Iedere keer dat ik weer een mogelijke geneeswijze op het spoor was, sprong ik op het vliegtuig en ging er heen – Mexico, Rusland, China, de Bahama's, de Verenigde Staten, heel Europa… waar ben ik niet geweest?'
De zoektocht leidde uiteindelijk tot de oprichting in 1997 van Menschen gegen Krebs, mede geïnspireerd door de Amerikaanse organisatie People Against Cancer, opgericht door Frank Wiewel die Hirneise op de conferentie in Londen had ontmoet. Deze Duitse organisatie geeft intussen een nieuwsbrief uit, organiseert lezingen, workshops en congressen en biedt ook telefonische hulp en consulten aan. Er blijkt bij kankerpatiënten een grote behoefte aan onafhankelijke informatie te bestaan. Want daaraan ontbreekt het in de medische wereld, meent Hirneise. 'De meeste artsen zijn goede vaklieden die hun patiënten oprecht willen helpen. Maar… ze zijn werkzaam in een slecht systeem. Want, van wie krijgt de arts zijn informatie? Ten eerste van professoren aan de universiteit. En hoe word je hoogleraar? Door je omhoog te werken binnen de gevestigde orde. Door te vertellen wat iedereen daarvoor ook al vertelde. Er bestaat geen andere manier om in de wetenschappelijke wereld professor te worden. Vervolgens bezoekt elke arts regelmatig conferenties op zijn vakgebied. Ik ben in al die jaren op geen enkele conferentie geweest die niet door de farmaceutische industrie werd gesponsord. En dan zijn er ook nog tijdschriften en vakbladen. Die staan vol met advertenties van de farmaceutische industrie. Nog los van de vraag wie de eigenaren van die bladen zijn. Er is maar één conclusie mogelijk: binnen de conventionele geneeskunde bestaat geen enkele onafhankelijkheid meer.'

Hirneise is een groot voorstander van een integrale benadering bij de behandeling van kanker waarin ook plaats is voor niet-westerse methoden: 'In al die jaren dat ik in ziekenhuizen werkte, heb ik nooit iemand horen spreken over alternatieve manieren om kanker te behandelen. De gemiddelde arts weet niets van kankertherapieën uit bijvoorbeeld Rusland, India, China of Zuid-Amerika. Als ik een arts naar zo'n therapie vraag, zegt hij: "Als het zou werken, zou ik er wel over hebben gehoord." Maar dat is nu juist het punt: over die behandelingswijzen wordt niet gepubliceerd in de bladen die hij leest. Zo houdt het systeem zichzelf in stand. Oncologen weten er gewoon niets van. Eerlijk gezegd vind ik het woord "oncoloog" niet eens geschikt voor de meeste artsen die zich met kanker bezig houden. "Chemotherapeut" of "bestraler" zouden betere titels zijn. Meer doen ze vaak niet.'

Het is een vroege ochtend, half acht, en zitten we aan het ontbijt in het kantoor van Hirneise op de bovenste verdieping van zijn mooie huis aan de rand Stuttgart met uitzicht op glooiende weilanden. Het woord is gevallen. Chemotherapie. Hierover schreef Hirneise onlangs een boek met de uitdagende titel: Chemotherapie heilt Krebs und die Erde ist eine Scheibe (Sensei Verlag, 2002), chemo geneest kanker en de aarde is plat. Hirneise's visie laat weinig ruimte voor misverstanden: chemotherapie – de therapie die zo vele kankerpatiënten dagelijks ondergaan – werkt niet. 'Ik kan me nog voorstellen dat chemotherapie in bepaalde gevallen een tijdelijke oplossing kan zijn, maar dan wel in een compleet protocol, waarin ook aandacht is voor ontgifting, voeding en geestelijke steun. Ik ben echter tegen de manier waarop het gif doorgaans wordt gebruikt. Volgens het huidige protocol worden mensen gedood. Punt. Bovendien vertellen ze de patiënt dat je weer gezond bent als de tumor weg is. Dat is niet alleen onwaar, maar ook dom. Trouwens, ik ken veel artsen en ik heb ook veel artsenvrienden en bij een glas bier vertrouwen ze mij toe dat zij chemotherapie nooit voor zichzelf of voor hun familie zullen gebruiken. Artsen sturen patiënten naar mij toe, omdat ze weten dat de reguliere behandeling niet werkt. Ze zeggen tegen hun patiënten: "Ik moet je dit geven, maar het werkt niet. Ga maar naar meneer Hirneise." En toch blijven ze zelf binnen het systeem werken. Schizofreen, nietwaar? Maar een arts verliest veel als hij uit het systeem stapt: geld, carrière, aanzien – iedereen kijkt tegen je op als je arts bent. Bovendien: als je tegen de heersende conventies in gaat, word je keihard bestreden. Daar moet je tegen kunnen.'

Ook Hirneise wordt fel bestreden. Artsen noemen hem gek, gevaarlijk of erger. 'Maar ik ben nog geen een arts tegengekomen die zei: "Meneer Hirneise, wat u op pagina 235 schrijft, klopt niet, want…" Een wetenschappelijke discussie wordt niet gevoerd. Maar dat is geen wonder. Als ik hen vraag naar voorbeelden van patiënten in een laat

stadium van kanker die dankzij hun behandeling beter zijn geworden, wordt het stil. Ik kan hen daarentegen duizenden patiënten en gevallen laten zien van mensen die beter werden, terwijl zij al waren opgegeven door diezelfde artsen. Ik ken ze, ik schud ze dagelijks de hand.'
Hirneise heeft veel gereisd, veel gelezen en hij sprak met artsen en patiënten in de hele wereld. Zijn ervaringen en onderzoeken heeft hij vastgelegd in een indrukwekkende hoeveelheid statistieken. En zijn conclusie is helder: elke succesvolle kankertherapie bevat de volgende drie ingrediënten: grondige ontgifting, aanpassing van het dieet en mentaal of spiritueel werk. 'In welke kliniek ik ook kwam, het was overal en altijd hetzelfde. Dit is wat de mensen deden die kanker overwonnen. Ik heb mensen gezien die op sterven na dood waren, uitzaaiingen hadden in hun botten, hersenen, longen en beenmerg… en beter werden. In de eindfase is er geen medicijn ter wereld dat je kan redden – regulier of alternatief.'
Als het zo simpel en eenduidig is, waarom worden dan niet veel meer mensen beter? 'Omdat succes discipline en inzet vraagt. Het vraagt van de patiënt dat hij in beweging komt, actief wordt, een constructieve vechthouding ontwikkelt. De meeste mensen kiezen de makkelijke weg: chemotherapie, bestralen of opereren. Mensen zeggen: "Hoezo makkelijke weg? Weet je hoe erg chemotherapie is?" Natuurlijk is chemotherapie geen pretje, maar je dieet en je levensstijl omgooien, is moeilijker. Daarom overleven zo weinig mensen kanker. "Eerst ontgiften, dan een goed dieet en verder gelukkig blijven", vertel ik mensen. "Wat?", roepen ze dan, "gelukkig blijven? Bent u totaal geschift meneer Hirneise? Ik heb overal tumoren, ik kan niet eens lopen en u vertelt me dat ik plezier moet hebben?" Ik vertel ze dan dat er maar twee opties zijn: óf je sterft binnenkort, of je blijft leven. Als je binnenkort sterft, kun je maar beter nu veel plezier hebben, toch? Als je niet sterft, moet je nu ook plezier hebben, want er is niets dat zo goed is voor je immuunsysteem. Het klinkt gek, maar we hebben veel plezier en lachen veel. Ik heb laatst een seminar gedaan met opgegeven kankerpatiënten – zelden zo gelachen. Egobevrediging, geld en seks regeren de wereld. Kankerpatiënten zijn zo ongeveer de enige mensen die hier niet in zijn geïnteresseerd. Het is alsof je met de paus of met moeder Theresa praat. Ik leer heel veel van ze. Ze leven voor de dag. Ze leven zo anders dan de rest van de mensheid.'
Als plezier en betekenisvol leven een belangrijke bijdrage leveren aan de genezing van kanker, is het de vraag of een gebrek hieraan de ziekte in de hand werkt. Voor Lothar Hirneise begint kanker met stress: 'Zonder stress geen kanker. Honderd procent onmogelijk! Er worden hele debatten gevoerd over soorten stress – fysieke en psychologische – maar voor een cel maakt het niet uit waar de stress vandaan komt. Iedere kankerpatiënt heeft een suikerprobleem. Insuline brengt suiker

in de cel. Adrenaline – en in mindere mate cortisol en clucagon – halen het eruit. Iedereen denkt, dat als je stress hebt, dat je dan teveel adrenaline hebt. Dat is waar, maar alleen in het begin. Als je langdurig stress hebt, ontstaan er tekorten aan adrenaline. Dat zie je bij kankerpatiënten. De cel zit dus vol suiker die niet wordt afgebroken. Zo'n cel sterft. Suiker is een gif, teveel ervan vernietigt je bloedvaten, je nieren en je botten. Het lichaam bestrijdt dat gevaar met de creatie van tumoren – als een laatste middel om het overschot aan suiker weg te krijgen.'

'De oplossing van de stress die leidde tot het suikerprobleem zal voor de één een ander dieet zijn – omdat hij of zij ongezond at – en voor de ander in de psychologisch, spirituele sfeer liggen – omdat hij of zij bijvoorbeeld ernstige relatieproblemen had. Vandaar dat een goed dieet niet voor iedereen werkt, waardoor sceptici roepen dat zo'n dieet "dus" niet werkt. Het is maar net waar de stress vandaan komt. Vandaar dat het zo belangrijk is de hele mens in ogenschouw te nemen. Ofwel: om met de hele mens te praten. Frank Wiewel van People Against Cancer zegt: "Geef me een half uur met een kankerpatiënt en ik vind het probleem." Ik heb dezelfde ervaring. Soms moeten we uren praten, maar we vinden altijd het probleem. Artsen daarentegen worden niet betaald om met patiënten te praten. Ze hebben totaal geen holistische kijk op geneeskunde. Ze zijn zozeer met gescheiden onderdelen bezig, dat ze het geheel niet meer overzien. De hele mens wordt vergeten. Als twee verschillende vrouwen met borstkanker bij een arts komen, dan is het probleem voor hem duidelijk: borstkanker. Mijn ervaring is, dat twee borstkankers twee verschillende ziekten kunnen zijn. Als iemand die een zoon heeft verloren na een half jaar prostaatkanker ontwikkelt, wil je hem dan met chemotherapie genezen? Overigens roepen mensen vaak dat de Verenigde Staten ons in dit opzicht voor zijn, maar mijn ervaring is dat het daar juist nog erger is. We liggen twintig jaar voor. Talrijke Amerikanen komen naar Duitsland voor behandeling.'

Hirneise heeft de ervaring dat – als patiënten de oorzaak van hun kanker op het spoor komen en werkelijk willen veranderen – zelfs mensen die op sterven na dood zijn, kunnen genezen. De productie van adrenaline komt vanzelf weer op gang als mensen zich – oh paradox! – ontspannen. 'Ik heb een foto uit 1994 van een dame uit Karlsruhe, ze had toen kanker in vrijwel al haar botten en in haar beenmerg. Ze kon niet meer uit bed komen, anders zouden de botten breken. Ze gebruikte veel morfine en was bijna dood. Ze leeft nog steeds. Ik heb haar onlangs nog bezocht. Ze leidt een normaal leven. Hoeveel zieker kun je zijn? Ik ken een andere vrouw die twee keer is gestorven, ze hebben haar twee keer gereanimeerd. De priester stond aan haar bed voor de laatste sacramenten. Het gaat heel goed met haar. Ze is ergens in de zeventig, skiet in Zwitserland en heeft een twintig jaar jongere

minnaar.'
Hirneise is zich er terdege van bewust dat hetgeen hij vertelt niet alleen in veel opzichten tegen de heersende opvattingen indruist, maar bovendien niet zo makkelijk is te begrijpen – laat staan toe te passen als je eenmaal de diagnose 'kanker' hebt gekregen. 'Ik moest eerst de hele wereld over reizen en begreep het pas na een paar jaar, dus hoe kan ik verwachten dat iemand dit na een lezing van een uur begrijpt?'
Hirneise is nu dertig mensen aan het opleiden die – net als hij – met patiënten kunnen praten, meteen nadat zij hun 'doodvonnis' hebben gekregen. 'Je hebt dan een objectief mens nodig die rationeel kan denken. Je vrienden en familieleden zijn op dat moment net zo emotioneel als jij. De meeste mensen denken dat de arts die objectieve persoon is. Dat is hij niet. Je bent namelijk niet alleen patiënt, maar ook klant. Hij heeft iets te verkopen, of het nu een reguliere of een alternatieve arts is. We zouden veel levens kunnen redden als een objectief, onafhankelijk en deskundig mens direct met de patiënt zou spreken. Vandaar de opleiding en de belofte van iedere deelnemer dat zij zelf geen therapie zullen bedrijven.'
Het tweede struikelblok op weg naar genezing is de zogenaamde nazorg. 'Veel patiënten wordt na een behandeling gevraagd om drie maanden later weer terug te komen. En dus kunnen de meeste mensen twee weken voordat die drie maanden om zijn, al niet meer slapen. Over stress gesproken! Dan krijgen ze een bloedtest en moeten ze een week op de uitslag wachten. Mensen worden daar uiterst onzeker van. Er is teveel ruimte voor nieuwe schadelijke stress. En voor misverstanden. De meeste artsen gebruiken een taal die geen mens begrijpt. Ik adviseer patiënten om weg te blijven bij de nazorg. Het is te gevaarlijk.'
Een voorbeeld: 'Een tijd terug gaf ik ergens een lezing, komt er na afloop een man naar mij toe, omhelst me en zegt: "U hebt mijn leven gered." Enkele maanden later belde zijn dochter. Hij was overleden. Wat was er gebeurd? De kinderen hadden hun vader overgehaald toch naar een arts te gaan. Uiteindelijk deed hij dat. Dat was op een maandag. De zaterdag erop overleed hij. De stress, de angst en de onzekerheid door de onduidelijke diagnose van de arts hadden hem gek gemaakt. Als mensen mij vragen welke diagnostische tests zij wél en niet moeten doen, zeg ik: "Kun je slapen zonder die diagnose?" Zo ja: niet doen. Als je de diagnose nodig hebt om beter te slapen: ga dan maar. In plaats van een bloedtest kun je beter in de spiegel kijken. Kijk naar je hele lichaam, je huid, et cetera. Dat is een hele goede diagnose. Mediteer vervolgens en luister naar je lichaam. Luister wat het je wil vertellen. Je zult heel veel vinden, veel inzicht krijgen. Daarna kun je altijd nog naar een arts gaan. Ga niet zomaar naar een arts om gewoon je bloed te laten testen of om een x-ray te maken. Ik weet dat dit een

grote opgave is. We denken: de arts zou het toch moeten weten? Het is toch goed om zo vroeg mogelijk te weten of je een tumor hebt? Nee. Geloof me, dat is het niet. De tumor is niet je vijand. Stress is de ware oorzaak en er is geen mens die de stress van teveel onderzoeken en nazorg aankan.'
Misschien is daarom de belangrijkste boodschap van Lothar Hirneise dat elk mens zijn eigen weg moet gaan om zichzelf te genezen. Een arts kan daarbij helpen. Maar ook een vriend. Iedereen kan voor zichzelf kritisch nagaan of een bepaalde behandeling voor hem of haar werkelijk goed is. Die eigenheid is de inspiratie van Hirneise. Een laatste advies van de man die met zovele mensen sprak die in staat waren hun ziekten te overwinnen: 'Sluit een contract met je tumor. Ik heb gemerkt dat veel overlevers dat doen. Ze gaan in gesprek met de tumor: "Lieve tumor, dit is een verlies/verlies situatie. Als jij groter wordt, moet ik sterven en jij dus ook. Laten we de zaak omdraaien tot een win/win situatie. Jij wordt kleiner – je hoeft niet te sterven, maar wordt weer normaal – waardoor ik kan leven. Als tegenprestatie zal ik ….". Ik vertel patiënten dat ze heel voorzichtig moeten zijn met wat ze beloven, want de tumor zal zich er alleen aan houden als jij dat ook doet. Als je je er niet aan kunt houden, maak dan een nieuw contract. Sommige mensen kan ik niet helpen. Zo was er een vrouw wier zoon een mislukte zelfmoordpoging had gedaan. Aan zijn ziekenhuisbed smeekte ze God haar leven te nemen, in plaats van dat van hem. De zoon overleefde. Een paar weken later had zij kanker. Ik zei haar een nieuwe deal met God te sluiten, weer met Hem te spreken. Ze was echter te bang dat God dan het leven van haar zoon zou nemen. Kort daarop overleed ze. Niemand kan zo iemand helpen. Dat is de kracht van een contract. Ieder mens en iedere ziekte zijn uniek en hebben recht op respect en een heel persoonlijke aanpak.'
Uitgeverij Ode
Veerhaven 12c, 3016 CJ Rotterdam, Postbus 2402, 3000 CK Rotterdam·
T.: 010 4360 995, F.: 010 4360 871,

HET ZOETE VERGIF!
In de jaren '70 werd er door de Amerikaanse firma Searle naar een stof gezocht die dienst zou kunnen doen als geneesmiddel tegen zweren. Door een toeval, zo wordt gezegd werd ontdekt dat de chemische stof zoet smaakte. Toen men verder ging zoeken bleek dat de stof wel 200 maal zoeter was dan normale
suiker. Het bevatte slecht een te verwaarlozen aantal calorieën en had een normale zoete smaak, dit in tegenstelling tot de al aanwezige zoetstoffen, die niet van gevaar ontbloot waren. De kunstmatige zoetstof **Aspartaam** was geboren. Het duurde nog tot 1983 voordat de zoetstof door de Amerikaanse keuringsdienst van waren, de FDA, op de

markt werd toegelaten. Aan het gebruik bleken nogal wat bezwaren verbonden te zijn, zoals het ontstaan van kankergezwellen bij proefdieren. Aangezien alle proeven betaald werden door de firma Monsanto, die Searle had overgenomen, werden negatieve testresultaten uit de publiciteit gehouden. Nog steeds worden negatieve reacties, in publicaties over de zoetstof 'aspartaam' van zelfstandige onderzoekers, krachtig ontkend door betaalde onderzoekers van Monsanto.
Slechts één persoon oordeelde dat aspartaam vrij was van het risico van kanker -- en dat was de FDA commissaris. Een aantal FDA onderzoekers was sterk gekant tegen goedkeuring vanwege het sterke vermoeden van het kanker verwekkende potentieel bij levenslang gebruik van aspartaam. Zodoende stemde de publieke onderzoekscommissie (met inbegrip van de voorzitter van de Amerikaanse Associatie van Neuropathologie) unaniem tegen goedkeuring. Het wetenschappelijk team van de FDA commissaris zelf, was eveneens tegen goed keuring. Kort nadat de FDA commissaris aspartaam goedkeurde in frisdrank, kreeg hij een zeer goed betaalde adviseurpositie bij de PR-firma van de fabrikant van aspartaam.
Nu wil het feit dat niemand van de 'verantwoordelijke personen' in Amerika erkent dat er gevaar schuilt in het gebruik van aspartaam. Ook in Nederland wordt, door allerlei instanties, dit gevaar ontkend.
Zelfs door het Ministerie van Volksgezondheid, dat zegt dat twee onderzoeken (Lees wel TWEE onderzoeken) hebben aangetoond dat Aspartaam VEILIG is wanneer de dagelijkse hoeveelheid (ADI) van 40 mg niet wordt overschreden. Een liter dieet cola bevat al 550 mg aspartaam. Een blikje fris met aspartaam bevat 185 mg.
De kunstmatige zoetstof aspartaam wordt samengesteld uit de chemische stoffen:
asparaginezuur 40 %
phenylalanine 50%
methanol 10%

Hiermee wordt de chemische stof, L-aspartyl-L-phenylalanine methyl ester gevormd. Wanneer het in het lichaam is opgenomen, wordt de methanol of methylalcohol, omgezet in formaline en mierenzuur. Formaline is een dodelijk zenuwgif, een kankerverwekkende stof van Klasse A, het is oorspronkelijk een vloeistof die bij conserveren wordt gebruikt. Phenylalanine wordt bij regelmatig gebruik van aspartaam rechtstreeks opgenomen in de hersenen wanneer het niet vergezeld wordt door de andere aminozuren uit eiwit. Het veroorzaakt naast veel klinische verschijnselen een sterke daling van het serotonine niveau. Hiervan zijn psychische klachten en ernstige depressies het gevolg.

SCHADE AAN HET GEZICHTSVERMOGEN

Als we even overdenken welke groep mensen in onze samenleving is aangewezen op het gebruik van kunstmatige zoetstof dan zien we dat dit de groep diabetespatiënten is. De gevaren die langdurige blootstelling aan methanol met zich meebrengt voor diabetes patiënten, is NL. beschadiging van de oogzenuw en het netvlies. En dat bij een bevolkingsgroep die is aangewezen op het gebruik van o.a. aspartaam. Aspartaam geeft enige zeer giftige reacties in het menselijk oog, nl. schade aan de oogzenuw, zoals blindheid en gedeeltelijke tot totale atrofie. Op het moment dat dit vernietigende proces is begonnen, bestaat er geen mogelijkheid tot herstel van het zien. Het menselijk gezichtsvermogen verzorgt 90 procent van alle intellectuele input van de hersenen en centrale zenuwstelsel. Alle leerprocessen gedurende ons gehele leven zijn hierop gebaseerd. Het mechanisme van deze tragische beschadiging van het gezichtsvermogen door formaline is reeds lang bekend. Hier bestaan veel onderzoeken over.

Wanneer Aspartaam het spijsverteringskanaal binnenkomt, splitst de Aspartaam molecule zich o.a. in een stof die we kennen als methanol of methylalcohol. Dit product komt de bloedbaan binnen en zodra deze deeltjes het gebied bereiken van de gezichtszenuw en het netvlies met een hoge stofwisseling, ontstaat gedeeltelijke atrofie. Het oog kan niet langer dan negentig seconden zonder zuurstof en voeding zonder dat er enige schade ontstaat. De mogelijkheid bestaat van totaal verlies van het gezichtsvermogen zonder herstel mogelijkheid.

Zeer vroeg in de behandeling, kunnen gezichtszenuw en netvlies gespaard worden. Er zijn gevallen bekend, waar de patiënt alle stadia van blind worden door maakte doordat een verkeerde diagnose gesteld werd. Omdat de arts denkt aan een beschadiging van de oogzenuw die veroorzaakt wordt door de gevolgen van de suikerziekte, wordt meestal het hormoon 'prednison' gegeven, hetgeen stelselmatige toename van het gewicht veroorzaakt.. echter zonder kans op herstel. De arts wordt door de verschijnselen op een dwaalspoor gebracht, omdat hij niet van de gevaren van het langdurig gebruik van aspartaam op de hoogte is en dus geen idee heeft van de oorzaak van de desbetreffende klacht. Daar de scheikundige stof phenylalanine schade aan de hersenen kan veroorzaken zien we symptomen als: afwijkend gevoel in armen en benen, gevoelens van lusteloosheid, schaduwen zien, het niet goed kunnen benoemen en omkeren van woorden en bepaalde gevallen van gehoorschade wordt genoemd. Dit kan en zal zeker problemen veroorzaken bij het leren van kinderen. De medische gemeenschap dient alert te zijn op het feit dat zich een probleem voordoet, veroorzaakt door de geneesmiddelen industrie. Ouders moeten waakzaam zijn voor de bijverschijnselen van dit giftige product en de reacties daarop. Er is echter ook een heel grote groep mensen die door

gewichtsproblemen veel met aspartaam gezoete producten zullen gebruiken.
Vooral de diverse soorten limonades en de suikervrije kauwgom met aspartaam zijn hier favoriet. Ook deze mensen zullen ziekteverschijnselen krijgen die niet in verband gebracht zullen worden met het gebruik van aspartaam.

MEER DODELIJKE GEVALLEN VAN HERSENKANKER

Uit onderzoek is gebleken dat aspartaam zich in de dunne darm kan splitsen in o.a. de stof diketopiperazine (DKP). Deze stof kan worden terug gevonden in de urine. Zodra er in de darm aan de DKP een nitrosogroep wordt toegevoegd vormt zich volgens Dr. John W. Olney een stof die lijkt op N-nitrosourea. Deze verbinding speelt een grote rol bij de vorming van een van de meest dodelijke vormen van hersenkanker zoals b.v. glioblasoma of anaplastische astrocytoma. Het blijkt volgens Dr. Olney dat overal waar de zoetstof Aspartaam gebruikt wordt deze vormen van hersenkanker verontruste vormen begint aan te nemen.
Op 28 juli 1983 stelde de Drankenindustrie in Amerika een 30 pagina's tellend protest op, waarin de veiligheid van Aspartaam aan de kaak werk gesteld. Toen ze echter ontdekten dat mensen die op hun gewicht moeten letten, veel suikervrije dranken zouden drinken en dat voor de omzet van de drankenindustrie van groot belang zou zijn, waren zij opeens al hun bezwaren vergeten.
Er is nog een giftige reactie die invloed heeft op het centrale zenuwstelsel, die in verband staat met het phenylalanine niveau van het centrale zenuwstelsel. Het veroorzaakt beschadiging van de hersenen en centrale zenuwstelsel doordat het serotonine niveau van de hersenen wordt verlaagd. Het manifesteert zich ook bij de stofwisselingsziekte PKU (phenylketonurie). Voor mensen met deze ziekte kan het gebruik van aspartaam dodelijke gevolgen hebben.
Er is echter geen enkel correct gehouden experiment op lange termijn geweest op het gebied van heterozygote phenylketonurie (mensen die drager zijn van PKU). Maanden tot jaren lang pieken van het plasma phenylalanine peil kan de scheikunde van de hersenen veranderen. Onderzoekers hebben gesteld dat de stof phenylalanine gecontraïndiceerd is bij bovenstaande aandoening. Echter, ook bij zwangere vrouwen kan deze stof zeer onaangename gevolgen hebben voor de ongeboren vrucht.
De stof phenylalanine wordt zeer snel door de in aanleg zijnde hersenen van de foetus opgenomen en daar kunnen hersenbeschadigingen en te vroege geboorten door ontstaan.
Staatssecretaris E. Terpstra stelt echter in een brief: "dat het gevaar van het gebruik van phenylalanine gevoeglijk bij patiënten met PKU

bekend is zodat zij van de gevaren op de hoogte zijn." Phenylalanine zal echter bij iedereen bij langdurig gebruik gevaren opleveren voor de gezondheid. Ik vraag mij af of er in het belang van de Nederlandse Volksgezondheid niet meer onderzoek verricht dient te worden naar deze tijdbom waarvan de vreselijke gevolgen zich nu al laten zien, doch de afschuwelijke consequenties zich pas over enkele jaren zullen openbaren.

LIJST VAN SYMPTOMEN

Duizeligheid, tremor, migraine of erge hoofdpijn,
geheugenverlies, onduidelijk spreken, verwarring,
chronische vermoeidheid, depressie, gevoelloosheid of tintelen extremiteiten,
slapeloosheid, geïrriteerdheid, paniek aanvallen,
fobieën, astmatische reacties, duidelijke persoonlijkheidsveranderingen,
versnelde hartslag, pijn op de borst, hoge bloeddruk,
misselijkheid of braken, diarree pijn bij het slikken,
jeuk, netelroos, kroep en allergische reacties en menstruele problemen.

Veel artsen stellen onterecht de diagnose Multiple Sclerose (MS) terwijl het in werkelijkheid om een vergiftiging met Methanol gaat, die zich voordoet als MS. STOP ONMIDDELLIJK met die gevaarlijke drug. MS is geen doodvonnis, maar vergiftiging door methanol wel!
Zie verder: **www.aspartaam.nl**

Genezen is iets anders dan ziekten wegdrukken

Door: Tijn Touber

Dit artikel verscheen in ODE nr.50

Zijn missie: mensen helpen zichzelf beter te maken. Hans Moolenburgh, arts sinds 1952. Regulier én alternatief onderzoekt hij op hun verdiensten, maar altijd vaart hij zijn eigen koers. Praktisch en helder verwoord. Bij zijn vijftigjarig jubileum als arts sprak Tijn Touber met hem. 'Ik streef ernaar de omstandigheden zo te maken, dat de eigen genezing van mijn patiënten op gang komt. Dat vind ik schitterend!'

Hans Moolenburgh woont al sinds 1952 in hetzelfde huis. Onlangs kreeg het huis een prijs: voor de mooiste gevel van de stad Haarlem. Een andere prijs voor dezelfde locatie, die ook onderdak biedt aan de praktijk van Moolenburgh was niet minder verdiend geweest: voor de toewijding en het succes waarmee op die plaats al vijftig jaar mensen worden geholpen om ziekten te overwinnen en gezond te blijven.
De reden voor het succes van Moolenburgh ligt ongetwijfeld in zijn vermogen om alle gebieden van het leven – het fysieke, geestelijke en emotionele – met elkaar te verbinden. Zijn eigen leven is daarvan een voorbeeld. Hij is bloedserieus en bevlogen, maar barst net zo makkelijk uit in aanstekelijke lachsalvo's. Hij is vriendelijk en invoelend, maar ook bereid om vertegenwoordigers van onzinnige vitaminepreparaten op de pijnbank te leggen. Het is duidelijk, dat hij is gewend om in het openbaar te spreken. Hij formuleert helder en weet complexe onderwerpen van ziekte en gezondheid begrijpelijk te maken.
Om te begrijpen vanuit welk perspectief Hans Moolenburgh denkt en werkt, gaan we eerst terug in de tijd. Moolenburgh: 'De grondlegger van de hedendaagse geneeskunde is Louis Pasteur. Zijn redenering was als volgt: je hebt een bacterie; die veroorzaakt een ziekte; we moeten iets tegen die bacterie doen. Dat is – in een notendop – de visie van de moderne geneeskunde. Daarom hebben wij zo gigantisch veel ziekten en komen er steeds meer bij. Het is nauwelijks bij te houden. Drie van mijn zonen zijn arts. Soms noemen ze ziekten waarvan ik denk: waar heb je het over? Voor elke ziekte hebben wij een naam bedacht – meestal die van de ontdekker – en we proberen voor elke ziekte een afzonderlijk geneesmiddel te vinden. Hierdoor ontstaat een soort tunnelvisie. Je ziet alleen de ziekte en het specifieke geneesmiddel. Alles wat daarbuiten valt, is niet relevant.
Pasteur had een tijdgenoot met een heel andere visie, Claude Bernard. Bernard is de grondlegger van wat je de "terreingeneeskunde" zou kunnen noemen. Hij geloofde wel dat bacteriën ziekten veroorzaken, maar alleen als het "terrein" daarvoor gunstig is. Net als in een tuin: als er veel kalk in de bodem zit, groeien er madeliefjes. In vochtige hoeken groeit een vlier of een wilg. De omstandigheden bepalen de aanwezigheid van organismen, die in die omstandigheden nuttig werk

kunnen doen. Zo kun je bacteriën zien als een soort vuilnismannen, die een vervuild terrein opruimen. Neem een longontsteking. Volgens de moderne geneeskunde komt dat door een pneumokok. De terreingeneeskunde zegt daarentegen: er was sprake van een verstoring van de werking van de longen en pneumokok is alleen maar een vuilnisman die dat probleem komt bestrijden. Een mesthoop brengt nu eenmaal ratten met zich mee. De terreingeneeskunde legt de nadruk op het schoonmaken van de persoon in kwestie. Wanneer je – zoals de moderne geneeskunde – slechts de bacterie doodt, zie je de longontsteking – of een andere aandoening – vaak binnen de kortste keren terugkeren. Met één belangrijk verschil: de pneumokok is nu bestand tegen het gebruikte antibioticum. Wat we in feite doen, is een ziekte wegdrukken, waardoor er weer een nieuwe tevoorschijn komt, die we vervolgens ook weer wegdrukken. Artsen worden dus opgeleid in wat ik de medische verschuifkunde noem.
Je kunt dat op het ogenblik mooi zien aan het inentingenbeleid. Er is altijd een bepaalde hoeveelheid mensen per jaar die hersenvliesontsteking (meningitis) krijgt. Die ernstige ziekte wordt onder meer veroorzaakt door de bacteriën hemofilus influenca en door meningokokken A, B en C. Meningokok C was altijd de kleinste groep, totdat alle kinderen een aantal jaar geleden werden ingeënt tegen de hemofilus influenza. Toen die bacterie werd weggedrukt, zagen we plotseling een toename van hersenvliesontsteking veroorzaakt door de meningokok C. Nu moeten alle kinderen tegen meningokok C worden ingeënt. Ik durf te voorspellen, dat we over een jaar of drie een toename zien van de meningitis B. Dat is medische verschuifkunde!'

Moolenburgh heeft een grote kinderpraktijk en ziet dagelijks de gevolgen van het huidige inentingenbeleid: 'Veel kinderen hebben vanaf de tweede of derde enting chronische klachten, zoals huidirritaties, hyperactiviteit of hoofdpijn. Kinderen worden bij twee maanden al ingeënt. Als het kind veertien maanden is, heeft het drie maal DKTP gehad, drie maal HIB en een maal BMR. Als je bedenkt dat een kind pas met anderhalf een goed werkend immuunsysteem heeft, enten wij veel te vroeg – en veel te veel. Bovendien zitten er alle mogelijke andere stoffen in de ampullen die niet zo lekker zijn, bijvoorbeeld iets wat op antivries lijkt. Ik heb een hele lijst van alles wat er in zit.'
Moolenburgh werkt met middelen – ontdekt door de homeopathische arts Tinus Smits – die het schadelijke effect van de entingen neutraliseren. 'Na zo'n ontgiftingskuur – die vooral voor DKTP van belang is – zeggen ouders vaak: "Dokter, ik heb een heel ander kind gekregen". We moeten goed kijken wat nodig is. Waarom moet je een jongetje inenten tegen rode hond?'
Moolenburgh valt haast van zijn stoel van het lachen.

‘Zijn we bang dat hij binnenkort zwanger wordt – want dan kun je er last van krijgen?'
Dan weer serieus: ‘Ik ben vóór polio-enting, dat is een rotziekte. Ik ben vóór tetanus, als je dat krijgt, ga je dood. Difterie is er niet meer. De kinkhoestenting vind ik erger dan de kinkhoest. Je moet zorgen, dat je baby geen kinkhoest krijgt, maar een kind dat borstvoeding krijgt, zal die ziekte niet snel krijgen. Bof is alleen gevaarlijk voor jongens in de puberteit, dus moet je dat pas enten als een jongen dertien jaar is en nog geen bof heeft gehad. De mazelen is gemener geworden. Als mensen die inenting willen geven, moet dat maar. Maar als mensen dan alleen een mazelenenting willen, krijgen ze te horen dat dat niet kan. Het is “economisch onverantwoord”. Dat noem ik veeartsenijkunde. Wij behandelen mensen alsof het een veestapel betreft.'

Het is opvallend hoe gemakkelijk Moolenburgh zich heen en weer beweegt tussen verschillende – voor menig arts tegenstrijdige – werelden. Alternatief, orthodox, homeopathisch, spiritueel, chemisch, psychologisch, hypermodern en oeroud: hij heeft overal kennis van genomen en test het simpelweg op zijn verdiensten. Als het werkt, werkt het en wordt het toegevoegd aan het arsenaal. Om de terreingeneeskunde te beoefenen, maakt hij gebruik van een oeroud schema, dat van de vier elementen aarde, water, lucht en vuur. ‘Dat klinkt misschien wat mystiek, maar dat is het niet. Aarde staat voor het vaste, water voor het vloeibare, lucht voor het vluchtige en vuur voor het stralende. Ik kijk bij een patiënt allereerst naar het vaste, de voeding dus. Over het algemeen is die bar en boos. Om te begrijpen wat gezond voedsel is, moeten we kijken hoe voedsel ontstaat. Het eerste voedsel ontstaat uit koolzuurgas, water en zonlicht. Die drie worden in het groene blad omgezet in suikers. Die suikers worden door het plantenlichaam vervoerd en vervolgens omgezet in eiwitten, vetten en vitaminen. Vitaal voedsel is voedsel dat zo dicht mogelijk bij de originele bron zit. Daarom is het van belang, dat we rauwe delen van de verse plant binnenkrijgen. Je zou kunnen zeggen, dat daar het meeste zonlicht in zit. Tegenwoordig kunnen we dat meten met Kirlian-fotografie. Als je een vers blad onder de lens legt, dan zie je dat het een enorme hoeveelheid licht uitstraalt. Na drie dagen doet het dat niet meer. Bij rauwe melk zie je dat ook. Gepasteuriseerde melk straalt veel minder. Hoe verder je van de bron af komt, hoe zwakker het voedsel wordt. Een dier eten, is tweedehands voeding eten. Als het dier geen planteneter, maar een vleeseter is, is het voedsel al derdehands. Een varken is bijvoorbeeld een roofdier. Mensen die veel varkensvlees eten, zitten aan het eind van de voedselketen. In die voeding zit niet alleen geen kracht, maar bovendien een hele hoop gifstoffen die wij in ons lichaam opslaan. Dat bleek tijdens de Eerste Wereldoorlog, toen in

Europa de hongersnood uitbrak. De Denen besloten massaal hun varkens te slachten en graan te verbouwen. Ze bleven relatief gezond. Zelfs de Spaanse griep had weinig greep op hen. De Duitsers daarentegen gingen meer varkens fokken om de troepen te bevoorraden. De Spaanse griep heeft vreselijk huis gehouden en er ontstond bovendien op grote schaal kanker.'
Moolenburgh verbaast zich erover hoe weinig belang de gevestigde geneeskunde nog steeds aan goede voeding hecht: 'Het allerergste is junkfood met kunstmatige kleur- en smaakstoffen – waarvan zoveel kinderen ziek worden – en witte suiker. De Amerikaanse artsen Cleve en Campbell hebben een groot onderzoek gedaan naar witte suiker. Zij noemen het 'pure white and deadly'. Wij kunnen witte suiker niet goed verwerken, het geeft een schok aan de pancreas en er ontstaan allerlei ziekten. Wij zijn een gekonfijte maatschappij: de hoeveelheid suiker die hier wordt gegeten, is verschrikkelijk.
Ik maak me ook grote zorgen over de genetische manipulatie van voedsel. We hebben daarmee iets losgelaten waarvan het eind nog niet in zicht is. Ik heb de eerste allergieën al gezien bij een kind dat regelmatig soja van de supermarkt at. Toen ze overschakelde op soja van het reformhuis verdwenen de klachten. Maar ze doen ook iets geks. Soja wordt genetisch gemanipuleerd om het bestand te maken tegen de steeds grotere hoeveelheden bestrijdingsmiddelen. Wat ze erin hebben gebouwd, is een gen van het agrobacterium tumofaciens – een parasiet die bij planten kanker veroorzaakt – en een gen uit het bloemkoolmozaiekvirus, dat lijkt op het menselijk hepatitis B-virus. Dan denk ik bij mezelf: ben je dan nooit eens bang voor wat je doet? Maar ja, het gaat om groot geld. Een plant kun je niet patenteren. Als je hem genetisch manipuleert, kan dat wel.'

Na de voedingspatronen van zijn patiënten te hebben onderzocht, kijkt Moolenburgh naar de vochthuishouding. Volgens hem is de kwaliteit van het Nederlandse drinkwater niet best. 'Daar kwam ik voor het eerst achter, toen ik bij een patiënt op bezoek ging die bij de waterleiding werkt. Ik zag een aantal flessen Spa blauw staan. Hij dronk geen kraanwater omdat hij – zoals hij het zelf zei – "het zelf maakt en weet wat er in zit". Ik ben het water gaan meten en geef hem gelijk. Niets ten nadele van de waterleiding. Ze doen hun uiterste best, maar het is ondoenlijk om alle rotzooi die wij in het water lozen eruit te halen. Af en toe zit de Rijn vol radioactiviteit of andere gifstoffen. Ik raad mensen dus aan schoon water te drinken. Spa blauw is uitstekend. Voldoende water is essentieel. Ten eerste omdat het ons lichaam schoonspoelt. Vandaar dat er zo min mogelijk mineralen en dergelijke in dat water moet zitten. Ten tweede geeft water direct energie. Ons lichaam is een soort hydro-elektrische centrale. Wanneer water goed stroomt, krijg je

energie. Sommige mensen denken dat ze veel drinken als ze liters thee of koffie drinken. Maar dat is niet hetzelfde als water. Om nog maar te zwijgen over cola. Mensen die veel van dat soort producten drinken, zijn innerlijk verdroogd. Die kun je alleen beter maken door ze zes tot acht glazen Spa blauw per dag te laten drinken. Ik heb een heleboel patiënten hierdoor zien opknappen.
Dan de lucht. Er is nu eenmaal veel luchtverontreiniging. Daaraan kan je niet zoveel doen. Maar het probleem wordt onnodig groter doordat mensen slecht ademen. Ik stuur patiënten vaak naar een fysiotherapeut of yogaleraar om goed te leren ademen. Dan krijgen ze meer energie. Op die manier heb ik ook veel mensen kunnen genezen.
En ten slotte het vuur, de straling. Elektromagnetische vervuiling is een zwaar onderschat onderwerp. Ik krijg hier mensen die een gigantische elektrische overlast hebben. Dat is erg gevaarlijk. Onze celmembranen hebben namelijk een bepaalde lading, die tegenovergesteld is aan de lading van het protoplasma van de cel. Als dat evenwicht wordt verstoord, worden de cellen als het ware ontladen. Ze worden poreuzer, waardoor allerlei schadelijke stoffen kunnen binnenkomen. Op die manier kan elektromagnetische vervuiling mensen ziek maken.'
Moolenburgh kreeg twee jaar geleden een meisje van acht op zijn spreekuur. Ze was al een half jaar vreselijk moe. Hij deed alle mogelijke allergietesten, maar het kind reageerde niet. Na een half jaar zei hij tegen de moeder: ‘Meestal lukt het me wel, 85 procent van de kinderen die ik zie, wordt beter. Is er in het afgelopen jaar misschien iets gebeurd dat ik nog niet weet?' De moeder kon zich niets herinneren, het meisje echter wél. Er bleek een GSM-zender op het dak van de school te zijn gebouwd. ‘Die stoorde onze walkmans,' vertelde het meisje. De ouders stuurden het kind naar een andere school. Binnen veertien dagen was ze beter.
Het effect van elektromagnetische straling blijkt nog een onderschat onderwerp. ‘Er is een flink aantal boeken over elektromagnetische vervuiling geschreven, maar het is nog niet tot de universiteit doorgedrongen,' zegt Moolenburgh en hij wijst in het bijzonder op het gevaar van de magnetron die in vele huishoudens dagelijks wordt gebruikt: ‘De magnetron doodt alle enzymen en verandert de goede vetten in slechte vetten. Ik heb zelf vastgesteld dat de magnetron enorm veel energie aan mensen ontneemt. Bovendien produceert het ding veel deeltjes, die je ook bij radioactieve vervuiling ziet. Zoals een goede vriend en collega in de Verenigde Staten zegt: “Er is maar een plaats voor de magnetron: de schroothoop!”'

Nadat Moolenburgh met zijn patiënten langs de gebieden van aarde, water, lucht en vuur is geweest en zoveel mogelijk heeft schoongemaakt, kijkt hij naar de rest en werkt dan zo nodig via

orthodoxe methoden. Keer op keer ziet hij echter, dat mensen hun leefpatronen maar heel moeilijk veranderen. ‘Ik denk dat het een vorm van luiheid is. Als je naar de dokter gaat, verwacht je een pil. Klaar. Als ik tegen iemand zeg: “U hebt al drie jaar hoofdpijn, u eet te veel drop en u drinkt niet. U moet elke dag acht glazen water drinken en geen dropjes meer eten”, dan vraag ik inzet van die patiënt. De meeste mensen zijn daartoe niet bereid. Net als instant voedsel, willen ze instant genezing. Als er dan een andere klacht bovenop de hoofdpijn komt, wordt het verband ook niet meer gezien. Het ligt dus niet alleen aan de artsen. Artsen reageren ook op hun patiënten. Als iemand instant genezing wil, denkt de arts ook: “OK, dan krijg je dat”. Artsen hebben het bovendien erg druk. Nog iets: door onze opleiding worden wij opgevoed om buitengewoon gehoorzaam te zijn. Op het moment dat je uit de pas loopt, krijg je een hoop gelazer.'
En daar kan Moolenburgh over meepraten. Hij liep regelmatig uit de pas en had regelmatig gelazer. De strijdbare arts heeft zich zijn leven lang verzet tegen wat hij ‘intellectuele onderdrukking' noemt. Niet voor niets werd zijn motto: ‘Geloof nooit iets totdat het officieel wordt ontkend'. Zijn bekendste strijd begon in 1968 toen de regering besloot fluor aan het drinkwater toe te voegen. Moolenburgh klom in de pen en schreef een stukje in de krant, waarin hij zich verzette tegen het verspreiden van een geneesmiddel via het drinkwater. Hij waarschuwde bovendien voor de toename van kanker. Die woorden bleken profetisch. Naderhand hebben de Amerikaanse chemici Dean Burk en John Yiamouyiannis in de Verenigde Staten onderzoek gedaan onder twee maal tien miljoen mensen van verschillende steden. Het bleek dat gefluorideerd water de kankersterfte binnen vijf jaar met tien procent doet toenemen. Moolenburgh werd na zijn stukje in de krant op het matje geroepen en moest zich melden bij de inspecteur van de volksgezondheid. Daar speelde zich de volgende dialoog af:
De inspecteur: ‘U maakt de bevolking onrustig'.
Moolenburgh: ‘Maar, dat is mijn bedoeling!'
‘Ja, maar dat mag u niet.'
‘Waarom niet?'
‘Ik moet u dat verbieden.'
‘Van wie moet u dat?'
Het bleek dat de inspecteur een telefoontje van het ministerie had gekregen. Moolenburgh moest worden berispt, omdat hij het vertrouwen in de medische stand zou ondermijnen. Moolenburgh was de man echter te slim af: ‘Ik heb niet als arts geschreven, maar als burger.' Overigens hebben we het voor een groot deel aan Moolenburgh en zijn boek over het gevaar van fluor te danken, dat het toevoegen van fluor aan drinkwater in 1976 officieel werd verboden.

Moolenburgh schreef een boek over ‘uit de pas lopende artsen': De wetenschap kent geen tranen. ‘Ik heb een groot aantal processen gezien tegen collegae die werden aangevallen door de officiële geneeskunde, omdat zij kanker niet volgens de richtlijnen hadden behandeld. Het meest absurde voorbeeld was een arts die een kind had genezen, maar werd vervolgd omdat hij het niet met chemotherapie had gedaan. Het probleem ligt echter niet alleen bij de overheid. Er is sprake van een onheilige drie-eenheid: staat, wetenschap, commercie. Het werkt zo: de commercie heeft een nieuw middel gemaakt en laat dat – tegen betaling van een behoorlijk bedrag – onderzoeken door een wetenschapper die liefst verbonden is aan een universiteit. Tegelijkertijd wordt een verzoek ingediend bij de staatscommissie voor de verpakte geneesmiddelen. Als de universiteit het groene licht geeft, dan laten de leden van de staatscommissie het toe op de markt. Deze procedures kosten veel geld en zijn meestal alleen haalbaar voor de farmaceutische multinationals. Een recentelijk gevormd kartel van de zeven grootste farmaceutische giganten onderstreept de werking van deze drie-eenheid. Tezamen zagen deze farmaceuten kans de Europese wetgeving zodanig aangepast te krijgen, dat een groot deel van de orthomoleculaire middelen en vitaminepreparaten wordt verboden. Dat is een ramp! Ik heb vandaag nog een kwade brief aan de minister geschreven. Er zijn zoveel middelen die het erg goed deden. Het argument is steeds: “Je kunt niet bewijzen dat het helpt”. Dat is logisch, want om dat te bewijzen, moet je voor elk middel minimaal een paar duizend euro betalen om het onderzoek te financieren. Kleine bedrijven hebben het geld niet daarvoor. De grote farmaceutische ondernemingen kregen wel steeds meer last van die kleine bedrijven. Steeds meer mensen kopen namelijk liever natuurlijke vitaminen-, enzym- en mineraalpreparaten, dan al die chemische middelen. Het lijkt waarschijnlijk, dat de giganten de concurrentie van de vele natuurlijke en veilige middelen die het publiek niet in de apotheek van hen koopt, weg willen hebben. Vroeger werden de individuele, uit de pas lopende artsen aangepakt. Nu gebeurt het slimmer; ze pakken ons de middelen af!'

De gevolgen van de ‘onheilige' drie-eenheid van staat, wetenschap en commercie, ziet Moolenburgh ook in de bestrijding van aids: ‘Het is bekend dat het hiv-verhaal bepaald niet sluitend is. In Afrika werden een aantal ziekten vroeger gewoon bij de naam genoemd: tuberculose, malaria, et cetera. Tegenwoordig noemen ze dat “indicatorziekten voor aids”. Met andere woorden: als iemand zo'n ziekte heeft, dan wordt hij op het aidslijstje bijgeschreven. Logisch dat de aids in Afrika zo'n explosieve groei doormaakt. En die ongelukkige president van Zuid-Afrika maar zeggen: “Waar zijn dan al die miljoenen doden? Ik zie ze

niet!” Hij heeft nog gelijk ook. Als je je indicatie verandert wanneer het je zo uitkomt, is het hek van de dam. Maar dat gebeurt veel meer dan we weten en dat is heel erg naar, want het is corruptie van de wetenschap.'
De gangbare aids-bestrijding verloopt ook volgens de Pasteuriaanse traditie: liever een vijand buiten jezelf bestrijden dan verantwoordelijkheid nemen voor je eigen immuunsysteem. En dat is een systeem dat met de dag onder grotere druk komt te staan. Het chronisch vermoeidheidssyndroom (ME) – volgens Moolenburgh een iets minder kwaadaardig nichtje van aids – is daar een duidelijk voorbeeld van. ‘Het is een verschrikkelijke immuniteitsziekte. Ik zie kinderen vanaf twaalf jaar, die in hun stoel hangen en niets meer kunnen. Het immuunsysteem doet het gewoon niet meer. Ze hebben bijna allemaal de ziekte van Pfeiffer doorgemaakt, bijna allemaal ook andere virusziekten – herpes en dergelijke – en hebben gewrichtsklachten. Vrijwel alles wat je bij die kinderen bekijkt, is negatief. Ik stuur hun bloed op naar een laboratorium in Nieuw-Zeeland. Wat je steeds ziet, is dat de rode bloedlichaampjes star zijn en niet meer door de capillairen kunnen. De patiënten gedragen zich alsof ze een enorm zware bloedarmoede hebben. Het heeft ook alles met het milieu te maken. We hebben zeventigduizend nieuwe chemische stoffen in ons milieu losgelaten waarvan we nog lang niet allemaal weten welke invloed ze op ons hebben.'
Wat we wél weten, is dat een groot aantal ziekten de laatste tachtig jaar enorm zijn toegenomen. Moolenburgh beent energiek naar zijn uitgebreide boekenkast en vindt een aantekenblok met de laatste cijfers: ‘De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) heeft berekend, dat hart- en vaatziekten thans veertien maal meer voorkomen dan in 1920, reumatische ziekten zeventien maal, kanker twintig maal, vetzucht vijfendertig maal en allergieën zeventig maal. Dan roepen mensen: “Ja maar we worden ouder. Vroeger werd de mens gemiddeld niet ouder dan vijfenveertig, nu gemiddeld tachtig. Logisch dat we meer kanker krijgen”. Maar dat is een verkeerde statistiek. Waardoor is de bevolking ouder geworden? Doordat de kindersterfte is verdwenen. Vroeger gingen al die kinderen dood aan longontsteking, dus dat drukte de statistiek enorm. Als je tegenwoordig twintig bent, heb je dezelfde kans om tachtig te worden als de mens van honderd jaar geleden. Alleen vroeger werden veel minder mensen twintig.'
Toen Moolenburgh in 1952 met zijn huisartsenpraktijk begon, was een vrouw met borstkanker eigenlijk altijd ouder dan vijftig. Bovendien waren het er niet zoveel. Thans krijgt een op de acht vrouwen in Nederland borstkanker. ‘Ik zie ze vanaf achter in de twintig jaar. En daarom geloof ik, dat wij onze medische instelling een beetje moeten veranderen. Kanker bestrijden, doe je het best preventief. In schone

lichamen krijgen tumoren niet zoveel kans. Die tumoren groeien niet voor niets.'

Ik zou nog uren naar hem willen luisteren. Het is duidelijk dat deze man niet alleen kan putten uit een rijk leven, maar zich bovendien bezighoudt met zaken die ons allemaal aangaan. Zaken van leven en dood. Hij kan ook goed vertellen, gebruikt daarvoor zijn handen, wenkbrauwen en hele lijf. Hans Moolenburgh is een man met een missie: 'Op mijn zesde wist ik dat ik arts wilde worden. De zin van mijn leven is dat ik mensen mag helpen genezen. Ik doe dat door de omstandigheden zo te maken, dat hun eigen genezing op gang komt. En dat vind ik schitterend!'
Op zijn zevenenzeventigste is dat vuur nog lang niet gedoofd. En in al die jaren leerde Hans Moolenburgh ook over de soms ongrijpbare, maar altijd aanwezige verbanden tussen geestelijke beleving en fysieke gesteldheid. Het is kenmerkend voor de brede visie van deze arts, dat hij dat kwetsbare thema niet uit de weg gaat. Moolenburgh: 'Jaren geleden kwam er een vrouw bij me met borstkanker, uitgezaaid in de longen. Ik behandelde haar. Ze bleef negen jaar goed. Toen kreeg ze een opvlammer, omdat ze door omstandigheden erg moe was geworden. Ik heb haar toen weer wat strenger behandeld en vervolgens ging het weer zes jaar goed. Toen kreeg ze een gigantisch ongeluk. Haar hele been lag in stukken. Ik dacht: "Nu gaat het mis, dit is een te grote aanslag op het immuunsysteem." Ze werd vijf keer geopereerd, maar er gebeurde niks, de kanker kwam niet terug. Anderhalf jaar later brak de kanker plotseling weer uit. Ik zei: "Mevrouw ik snap niets van u, wat is er gebeurd?" Ze zei: "Het is niet aardig om te zeggen, maar mijn man is met pensioen". Die vrouw werd stapelgek, ze had geen ruimte meer. Op dat moment werd de kanker, die latent was, weer actief. Ik heb haar aanbevolen een kamer voor zichzelf vrij te maken en iedere dag twee uur alleen op die kamer te zijn. Ze heeft nog jaren geleefd. Als je mensen emotioneel niet goed begeleidt en je er niet achter komt wat er aan de hand is, dan helpen je leuke alternatieve kankermiddelen ook niet.'
Moolenburgh hamert er overigens op dat zulke emotionele factoren niet bij alle kankerpatiënten rol spelen. Hij bespeurt in het algemeen wel een toenemend gebrek aan zingeving dat een negatief effect op de gezondheid van steeds meer mensen heeft. Een doel om voor te leven, stimuleert genezing van een patiënt op frappante wijze, ontdekte Moolenburgh herhaaldelijk. Zo kwam er eens een vrouw hinkend zijn praktijk binnen. De foto liet een vuistgroot kankergezwel in het bot van haar bekken zien, uitzaaiing van een borstkanker die ze enige jaren tevoren had doorstaan. De toen nog jonge arts raadde haar ogenblikkelijke bestraling aan. Ze weigerde. Ze was lerares Frans, het

was april en ze moest haar klas klaar maken voor het eindexamen. Ze had, kortom, geen tijd en zou wel een aspirientje nemen als de pijn te erg werd. Moolenburgh wist zich geen raad. Moest hij haar bellen en dwingen zich te laten behandelen?
Een half jaar later belde ze zelf. Ze had een zware verkoudheid, die maar niet overging. Ze repte echter met geen woord over de heup. Moolenburgh: ‘Maar hoe is het met uw heup?' De vrouw: ‘Oh, dat is over'. Moolenburgh stond erop een foto te laten maken. En inderdaad: er was niets meer te zien. De reactie van de vrouw: ‘Ik zei toch dat ik er geen tijd voor had!'
Moolenburgh: ‘Het is een van de grote narigheden van deze tijd, dat een heleboel mensen er maar een beetje op los leven en niet meer het gevoel hebben dat het leven zin heeft of dat er een bedoeling achter zit. Ik heb het er nog niet eens over of er een God is of niet, maar gewoon een gevoel van: het is fijn dat ik er ben, ik ben goed bezig, ik begrijp dat ik er ben, ik heb een taak in het leven. Ik zie veel jongelui die wanhopig zijn en zeggen: “Is dit nu alles?” Als je geen zinvol leven hebt, dan staat je wil om te leven op een laag niveau en die is uitermate belangrijk voor het afweren van ziekten. Het zinverlies in deze tijd is een volkskwaal.'